

— Неронъ е гледалъ пожара на Римъ и свирялъ съ арфа! Едното не прѣчи на другото, — отвѣрна докторътъ съ сжщия тонъ.

— Разумѣва се, ще идешъ довчера на концерта въ Славянска Бесѣда?

— Щяхъ да бѣдж: артистътъ е европейска знаменитость, но се отказахъ.

— Жално. Защо?

— Видѣхъ программата на концерта.

— И тя те неудовлетвори?—попитахъ азъ зачуденъ отъ мжчния вкусъ на лѣкаря, защото въ програмата влязяхъ кжсове отъ най-прочутитѣ опери.

— Имаше тамъ операта „Травиата“.

— Толкось по-добрѣ.

— Азъ не мож да търпж „Травиата“, отвращавамъ се даже...

Като видѣ растящето ми удивление, той поясни:

— „Травиата“ е божественна музика, тъй я наричатъ и русситѣ: „божественная „Травиата“, азъ умирахъ за нея; но вжтрѣ въ една ношь я намразихъ за прѣзъ цѣлия си животъ.

— Коя ношь?

— Азъ я намразихъ прѣзъ ношъта на 30 Май 1891 година, и отъ тогава не мож да я слушамъ безъ да ми настрѣхнатъ космитѣ, безъ потрѣпване и ужасъ. Тя е свързана съ страшни спомени за мене.

— Но каква е тази дата 30 Май?

— Нея ношь, по 11 часътъ, ме прѣведохъ жандаритѣ въ 3-й участъкъ отъ 4-й, дѣто бѣхъ фърленъ отъ тринайсетъ мѣсеца. Ти знайшъ, че азъ лежахъ въ затвора по Бѣлчевото дѣло?

Докторътъ се намржжи, па продължи.

— Третий полицейски участъкъ, бѣше кжщата до хотелъ „Люксембургъ“ на Алабинска улица. Въ нея кжща бѣше и помѣщението на Градския Съвѣтъ тогава. Часо-